

[Alsing Andersen.]

partis overbevisning, at den danske regering af al sin evne fortsat vil yde sit bidrag til, at man kan finde en løsning.

Per Federspiel: Det fredsprogram — for sådan skal det vel forstås —, som har fundet udtryk i de 6 punkter i det kommunistiske partis forslag til beslutning, indeholder i og for sig kun ting, som alle kan tiltræde. Disse 6 punkter indeholder intet nyt, de indeholder intet særlig originalt, de har stået på De Forenede Nationers, på de internationale forsamlings dagsorden siden krigens afslutning; de har været genstand for langvarige og indgående debatter. Også den tekniske side af de spørgsmål, der knytter sig til atomenergiens udvinding, er blevet undersøgt af sagkyndige. Disse forholds politiske og folkelige konsekvenser er belyst ud fra de mest forskelligartede synspunkter. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ret i, at det er ingen overdrivelse, men at det er en dødsens alvorlig kendsgerning, at videnskaben under den sidste verdenskrig har løsgjort hemmeligheder fra vort stoffige systems inderste, som gør det muligt at udslutte meget store dele af menneskeheden og måske til slut bringe hele kloden til at smuldre, hvis ikke disse frygtelige våben bringes under effektiv kontrol.

Ingen kan derfor afvise den dybe alvor, der knytter sig til bestræbelserne for at bringe disse kræfter under sådan kontrol, at de ikke skal kunne misbruges. Udenrigsministeren har gjort rede for de bestræbelser, som den danske regering og den danske delegation til De Forenede Nationer i så henseende har deltaget i, og hvis dette forslag til beslutning skal forstås som en kritik af de bestræbelser, der er udfoldet fra regeringens og fra de vekslende FN-delegationers side, må en sådan kritik på det bestemteste afvises.

Der er navnlig to ting, man kan fæstne sig ved vedrørende dette forslag til beslutning. Den ene er tidspunktet for dets fremkomst, og den anden er det, der *ikke* står i forslaget.

Gennem lang tid, siden 1946, har atomenergikommissionen, sikkerhedsrådet, De Forenede Nationers plenarforsamling behandlet spørgsmålet om kontrol med atomenergi, nedrustningsspørgsmålet, og en række fredsprogrammer og fredsprojekter har fået en meget alsidig drøftelse. Men arbejdet indenfor atomenergikommissionen er gået i stå; det sidste møde er afholdt den 20. december i fjor. Ved denne lejlighed blev imidlertid det arbejdsudvalg, der har været nedsat, gjort bekendt med en rede-

gørelse fra De Forenede Nationers generalsekretær, som indeholdt samtlige de synspunkter, der havde været gjort gældende under den sidste generalforsamling, med andre ord indeholdt alt det nye, der kunne siges i sagen. Herefter har man ikke kunnet afholde noget møde på grund af den ulyksalige konflikt med hensyn til, hvem der egentlig repræsenterer Kina. Men hvorfor skulle man dog her fra dette høje tings side formane stormagternes regeringer, formane De Forenede Nationer til at tage et arbejde op, der er udført fortløbende, samvittighedsfuldt, og som måske kun for en kortere tid er afbrudt? Der må være en anden mening med dette — det skal jeg komme tilbage til.

Det andet punkt, jeg vil gøre en bemærkning om, er det, der ikke står i dette forslag til beslutning. Man har her plukket ud nogle ganske enkelte spørgsmål fra det arbejde for en sikring af freden, som har været udfoldet både mellem de to verdenskrige og efter den sidste verdenskrig, og som det meget rigtigt er bemærket af den kommission, der har været nedsat af sikkerhedsrådet i forbindelse med nedrustningsspørgsmålet, må et videre arbejde på afrustning og naturligvis hermed også afskaffelse af atomkrigen forudsætte en atmosfære af international tillid og sikkerhed.

Dette er efter mit partis opfattelse det væsentlige i den situation, der foreligger. Den ufredelighed, den ufordragelighed, der nu ulykkeligvis præger det internationale politiske billede, skyldes jo ikke alene tilstedeværelsen af de nyopfundne våben til masseødelæggelse, den skyldes dybere liggende årsager, som kun vil kunne fjernes, hvis der åbenbares en virkelig vilje fra samtlige stormagter til at opnå international forståelse i den tolerancens ånd, som er grundlag for De Forenede Nationers pagt og for hele det mellemfolkelige samvirke.

For at man skal komme videre ad fredeligørelsens vej, er det nødvendigt, at folkene og deres regeringer bøjer sig for hinanden, at de er indstillet på at ofre en ikke uvæsentlig del af det, man hidtil har betegnet som suveræniteten, at de er villige til at føre de demokratets og folkestyrets grundsætninger, som vi i hvert fald her i landet har bragt vidt, også ind i staternes demokrati. I den henseende er der kun gjort beskedne fremskridt siden den sidste verdenskrig. Den såkaldte vetoregel eller kravet om enstemmighed i alle de afgørende politiske afgørelser i sikkerhedsrådet har været den væsentligste anstødssten. Det, der har reduceret sikkerhedsrådets virksomhed til noget